

Agern Allé 13
DK-2970 Hørsholm

Tel. +45 4918 4700
www.medicoindustrien.dk

Børne- og Socialministeriet
Holmens Kanal 22
1060 København K

Att. Specialkonsulent Tina Hansen
tha@sim.dk
sim@sim.dk

13. februar 2017

Vedr. Høring over udkast til forslag til lov om ændring af lov om social service m.fl.

Den 13. januar 2017 offentliggjorde Børne- og Socialministeriet ovennævnte høring med høringsfrist 13. februar 2017.

Nedenfor følger Medicoindustriens bemærkninger primært til dele af lovforslaget som vedrører hjælpemidler, §112 og §§113 a og b samt bemærkningerne hertil.

Medicoindustrien bakker op om lovforslagets overordnede formål

Indledningsvist kan Medicoindustrien med stor tilfredshed konstatere, at partierne bag aftalen er enige om, at hjælp efter servicelovens voksenbestemmelser skal sikre, at borgeren får en sammenhængende og helhedsorienteret indsats, der modsvarer det hjælpebehov, som borgeren har, og at hjælpen skal tilrettelægges på baggrund af en konkret og individuel vurdering af borgerens behov og forudsætninger og i samarbejde med den enkelte.

Medicoindustrien støtter bibeholdelse af den nuværende §112

Medicoindustrien konstaterer ligeledes med tilfredshed, at den specifikke § om hjælpemidler, §112, er uændret i forhold til borgerens ret til det hjælpemiddel, der for den enkelte borger er det bedst egnede og billigste, baseret på en konkret og individuel vurdering. Og endelig er betingelserne for at kunne modtage støtte også uberørte af lovforslaget.

Definition af 'hjælpemidler'?

Medicoindustrien lægger til grund, at der i lovforslaget, når der tales om 'hjælpemidler' er tale om alle typer af hjælpemidler, dvs. både til engangs- og flergangsbrug.

§ 113 a giver løfte om enklere sagsbehandling, men rummer væsentlig tvivl i anvendelsesområdet

Partierne bag aftalen om revision af servicelovens voksenbestemmelser er enige om, at sagsbehandlingsprocedurerne ved ansøgning om støtte til hjælpemidler og forbrugsgoder er for tidskrævende, særligt i de tilfælde, hvor det er helt entydigt, hvilken hjælp der er behov for, og borgerens funktionsnedsættelse er åbenbar. Det kan medvirke til utilfredsstillende forløb for både borgere og sagsbehandlere, fordi det tager uforholdsmæssig lang tid at få færdigbehandlet en ansøgning. Der er derfor enighed blandt partierne om, at der er behov for regelforenklinger og afbureaukratiseringer, som gavner alle parter. Medicoindustrien deler denne enighed.

Børne- og Socialministeriet vurderer, at en lovfæstet mulighed for kommunalbestyrelsen for forenklet sagsbehandling i sager om hjælpemidler, således at der træffes afgørelse alene ud fra den indgivne ansøgning, kan medvirke til, at kommunalbestyrelsen kan afskaffe unødigt administration både i forhold til udredning af borgeren og tildeling af hjælpemidlet.

I forslagens § 113 a gives kommunerne derfor mulighed for at indføre en forenklet sagsbehandling 'enkle og entydige sager', og disse er i bemærkningerne defineret som sager, hvor funktionsnedsættelsen er åbenbar, og hjælpebehovet relativt entydigt, dvs. at funktionsnedsættelsen er indiskutabel, og det deraf affødte hjælpebehov umiddelbart kan konstateres.

Det fremgår videre, at en sådan forenklet sagsbehandling alene kan ske på baggrund af den modtagne ansøgning fra borgeren, hvis ansøgningen indeholder de fornødne oplysninger og en tro- og love-erklæring fra borgeren, om at oplysningerne er rigtige.

Det er Medicoindustriens vurdering, at en sådan mulighed vil kunne lette mange borgere, der særligt ved genbevillinger oplever unødigt bureaukrati fra kommunens side, hvor man f.eks. kræver fornyet dokumentation for en funktionsnedsættelse, borgeren har haft i mange år, og som er kronisk.

Ministeriet vurderer i bemærkningerne, at muligheden for forenklet sagsbehandling alene bør kunne finde anvendelse i enkle og entydige sager, idet der i mere komplekse sager i udgangspunktet vil være behov for yderligere sagsbehandling, herunder sagsoplysning, før der foreligger tilstrækkeligt grundlag til, at der kan træffes en afgørelse.

Medicoindustrien skal her foreslå, at man udarbejder en vejledning, der nærmere definerer, hvordan 'enkle og entydige sager' skal forstås med inddragelse af eksempler, og at man i dette arbejde navnlig inddrager patientforeninger og behandlermiljøer.

Førstegangsbevilling eller genbevilling?

§ 113 a skelner ikke mellem førstegangsbevillinger og genbevillinger, hvorfor Medicoindustrien antager, at § er tiltænkt at kunne rumme begge situationer.

Hvis man har at gøre med en borger med en ny eller væsentligt ændret funktionsnedsættelse og dermed et nyt eller væsentligt ændret behov, er det Medicoindustriens klare opfattelse, at en sådan sag altid vil kræve en indledende udredning af borgerens konkrete og individuelle situation og behov, jf. servicelovens formålsbestemmelser. Her er det svært for os at se, hvordan en kommune vil kunne udrede borgeren alene på baggrund af en ansøgning, og dette gør sig særligt gældende i de tilfælde, hvor borgeren er svag, og hvor det f.eks. er plejepersonalet, der reelt er dem, der ansøger om et hjælpemiddel. I disse sager vil § 113 a derfor sjældent komme i anvendelse, og dette bør efter Medicoindustriens opfattelse tydeliggøres, enten i bemærkningerne eller i en kommende vejledning til kommunerne.

Hvis man derimod har at gøre med en borger med en kendt og uændret funktionsnedsættelse og dermed fortsat det samme behov for samme hjælpemiddel, er Medicoindustrien enig med partierne bag aftalen om, at § 113 a kan gøre livet lettere for både kommunen og borgeren. Det fremgår tydeligt af bemærkningerne, at en kommune, der har valgt at gøre brug af forenklet sagsbehandling, så alene vil lægge borgerens oplysninger i ansøgningen til grund, såfremt ansøgning er fyldestgørende. Dette kan Medicoindustrien varmt støtte.

Medicoindustrien har desværre kendskab til en del sager, hvor kommuner efter at borgere i flere år har været korrekt kompenseret med et hjælpemiddel, pludselig ønsker en ny udredning af for borgeren uforklarlige grunde. I disse sager giver §113 a borgeren en bedre ro omkring sin situation, da bestemmelsen netop slår fast, at så er det borgerens oplysninger, der lægges til grund.

Det er uklart for Medicoindustrien, om Social og Børneministeriet forestiller sig, at kommunen en gang for alle melder ud, at 'her i kommunen benytter vi forenklet sagsbehandling', eller om det er en mulighed, som kommunen vælger ad hoc?

Endelig konstaterer Medicoindustrien, at §113 a alene er et tilbud som kommunerne kan vælge at benytte. Som det fremgår ovenfor, så afhænger det af, om der er tale om en førstegangsbevilling ved et nyt behov, eller om der er tale om genbevillinger, om §113 a ender med at blive en fordel for borgerne, som vi ser det.

Retsikkerhed for den enkelte borger?

Det fremgår af de specielle bemærkninger til § 113 a på side 64, at kommunalbestyrelsens beslutning om at gøre brug af den foreslåede forenklede sagsbehandlingsprocedure er et processuelt skridt som dermed ikke kan påklages til Ankestyrelsen.

Medicoindustrien er betænkelig over, om man som borgere kan få hevet 'forenklet sagsbehandling' ned over sig, i en situation, hvor man måske nok selv mener, at behovet er åbenbart, men hvor det ikke er entydigt, hvordan behovet afhjælpes og hvilket hjælpemiddel, der for borgeren er det bedst egnede. Hvis man i denne situation ikke har mulighed for at få prøvet dette spørgsmål, og dette betyder at

kommunen tolker hvilket hjælpemiddel, der er afhjælper borgeren uden en konkret og individuel vurdering, så mener vi det er en svækkelse af borgerens retsstilling i forhold til de nugældende regler.

Bemærkninger til § 113 b: Et rigtig godt tiltag for midlertidige hjælpemiddelbrugere

I forslaget § 113 b fraviges betingelsen om, at for at kommunen kan yde støtte til et hjælpemiddel, skal der være tale om en varig nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne hos borgeren.

Det er Medicoindustriens opfattelse, at forslaget er en klar fordel for både borgeren og kommunen. Under de nugældende regler har der været sager hvor borgere med midlertidige behov har brugt tid på dialog og genvordigheder i forhold til, om sygehuset kunne stiller produkter til rådighed i en midlertidig periode, eller om kommunen har kunnet træde til.

Frit valg – også til borgere med et midlertidigt behov

Medicoindustrien noterer sig dog, at en sådan støtte vil ske som naturalhjælp, hvilket betyder, at det frie produkt- og leverandørvalg sættes ud af kraft. Medicoindustrien vil foreslå, at man ændrer lovforslaget på dette punkt, således at også borgere med et midlertidigt behov får det frie valg på samme vilkår som alle andre borgere.

Forslag til ny § 3 a om varslingspligt: Udvid dette til også at omfatte frakendelse og nedsættelse af bevillinger til hjælpemidler

Medicoindustrien noterer sig forslaget til ny § 3 a, der giver borgere med behov for visse ydelser 14 ugers varsel og forenklet klagemulighed ved frakendelse eller nedsættelse af bevilling. Dog synes, vi at det er uhensigtsmæssigt, at brugere af hjælpemidler ikke beskyttes på tilsvarende vis, da frakendelse eller nedsættelse af et hjælpemiddel kan have lige så vidtrækkende konsekvenser, som frakendelse af de øvrige, udvalgte, væsentlige ydelser, der fremgår af forslaget og bemærkningerne.

Medicoindustrien ser frem til at følge lovforslagets videre forløb, og står som tidligere nævnt til rådighed, såfremt Børne- og Socialministeriet har behov for det

Venlig hilsen